

Sygn. akt II K 469/17

1 Ds. 836.2017

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lutego 2018r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący: SSR Radosław Gluza

Protokolant: Karolina Raszowska

przy udziale prokuratora Tomasza Błaszczyka z Prokuratury Rejonowej w Środzie Śląskiej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 08 lutego 2018r.

sprawy **G. H.**

syna W. i K. z d. M.

ur. (...) we W.

oskarżonego o to, że:

w okresie od 01 listopada 2015r. do lipca 2017r. w S., gmina K., uporczywie uchylał się od ciężącego na nim z mocy ustawy i ugody zawartej w dniu 15 października 2015 roku przed Sądem Rejonowym w Środzie Śląskiej, sygn. akt III RC 280/14 obowiązku opieki przez nielożenie na utrzymanie małoletniego syna W. H. kwoty po 600 złotych miesięcznie, płatne do rąk jego matki M. C., przy czym łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości stanowi więcej niż wysokość 3 świadczeń okresowych,

tj. o przestępstwo z art. 209 § 1 k.k.:

orzeka:

I. na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. uniewinnia oskarżonego **G. H.** od zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku;

II. na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE WYROKU

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Środzie Śląskiej oskarżył G. H. o to, że w okresie od 01 listopada 2015 do lipca 2017r. w S., gmina K. uporczywie uchylał się od ciężącego na nim z mocy ustawy i ugody zawartej w dniu 15 października 2015 roku przed Sądem Rejonowym w Środzie Śląskiej sygn. akt III RC 280/14 obowiązku opieki przez nielożenie na utrzymanie małoletniego syna W. H. kwoty po 600 złotych miesięcznie płatne do rąk jego matki M. C., przy czym łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości stanowi więcej niż wysokość 3 świadczeń okresowych, tj. o czyn z art. 209 § 1 k.k.

Na podstawie przeprowadzonego przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny:

Oskarżony G. H. pozostawał w związku małżeńskim z M. C.. Oskarżony jest ojcem W. H., lat 13. W. H. zamieszkuje wraz matką M. i jej obecnym mężem w S., kontynuuje edukację szkolną. Oskarżony G. H. mieszka i pracuje w Anglii.

Dowód:

zeznania świadka M. C., k. 63 – 64,

wyjaśnienia oskarżonego G. H., k. 34 – 35.

W 2014r. M. C. próbowała uzgodnić z byłym mężem utworzenie polisy ubezpieczeniowej dla syna, celem jego zabezpieczenia finansowego na przyszłość. Nie doszło jednak pomiędzy nimi do porozumienia, wobec czego M. C. wystąpiła z powództwem o zasądzenie od oskarżonego alimentów na rzecz W. H..

Dowód:

zeznania świadka M. C., k. 63 – 64.

Na mocy ugody zawartej przed Sądem Rejonowym w Środzie Śląskiej z dnia 15.10.2015r., w sprawie o sygn. akt III RC 280/14, G. H. zobowiązał się łożyć tytułem alimentów na rzecz małoletniego W. H. kwotę po 600 zł miesięcznie, poczynając od 01.11.2015r. do 5. dnia każdego miesiąca, płatne na rachunek bankowy M. C..

Dowód:

zeznania świadka M. C., k. 63 – 64,

kserokopia ugody sądowej, k. 4.

Mimo zawarcia ugody oskarżony nie wywiązywał się z zapłaty alimentów na rzecz syna. W związku z tym w dniu 18.05.2017r. na wniosek M. C. zostało wszczęte przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia – Fabrycznej we Wrocławiu postępowanie egzekucyjne w celu wyegzekwowania zaległych alimentów w kwocie 11.400 zł oraz alimentów bieżących od dnia 01.06.2017r.

Dowód:

kserokopia zawiadomienia o wszczęciu postępowania egzekucyjnego, k. 20,

zeznania świadka M. C., k. 63 – 64.

M. C. w okresie od 01.11.2015r. do chwili obecnej osiąga dochody, które pozwalają jej na zaspokojenie podstawowych potrzeb życiowych syna, pomimo niewywiązywania się przez oskarżonego z obowiązku alimentacyjnego.

Dowód:

zeznania świadka M. C., k. 63 – 64.

Począwszy od 24 sierpnia 2017r. oskarżony zaczął wpłacać komornikowi kwoty pieniężne z tytułu egzekwowanych alimentów. Wcześniej w dniu 4 sierpnia 2017r. wysłał pieniądze przekazem pocztowym bezpośrednio do M. C..

Dowód:

zeznania świadka M. C., k. 63 – 64,

informacja o zadłużeniu wraz z kartą rozliczeniową, k. 42 – 43, 59 – 60.

G. H., jest rozwiedziony, pracuje jako kierowca na terenie Anglii, osiągając około 6.000 zł miesięcznie. Nie był karany sędownie za przestępstwa.

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonego G. H., k. 34 – 35.

notatka urzędowa na podstawie art. 213 § 1 k.p.k., k. 38,

informacja z K., k. 39.

Oskarżony przyznał się do zarzucanego mu czynu niewywiązywania się z alimentów na rzecz syna G. H..

Ponadto Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Dokonując ustaleń faktycznych w sprawie sąd oparł się na dowodach o charakterze osobowym i materialnym, wymienionych w pierwszej części uzasadnienia.

Na podstawie analizy przeprowadzonych w sprawie dowodów, sąd uniewinnił G. H. od zarzucanego mu występku z art. 209 § 1 k.k., uznając iż nie zrealizował on swoim zachowaniem ustawowych znamion czynu zabronionego.

Zgodnie z treścią art. 209 § 1 k.k. grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku podlega ten, kto uchyla się od wykonania obowiązku alimentacyjnego określonego co do wysokości orzeczeniem sądowym, ugodą zawartą przed sądem albo innym organem albo inną umową, jeżeli łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości stanowi równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych albo jeżeli opóźnienie zaległego świadczenia innego niż okresowe wynosi co najmniej 3 miesiące. Wskazane brzmienie powołanego przepisu zostało ustalone na mocy ustawy o zmianie ustawy Kodeks karny oraz ustawy o pomocy osobom uprawnionych do alimentów z dnia 23.03.2017r., która weszła w życie z dniem 31.05.2017r. Do tego czasu karalne pozostawało wyłącznie takie uchylanie się od obowiązku alimentacyjnego, które skutkowało narażeniem uprawnionego na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. Obecnie wskazane zachowanie stanowi typ kwalifikowany do przestępstwa niealimentacji, opisany w art. 209 § 1a k.k.

Mając na uwadze ustalony stan faktycznego w sprawie, wskazać należy, że oskarżony G. H. nie zrealizował swoim zachowaniem ustawowego znamienia zarzucanego mu występku z art. 209 § 1 k.k. Zaległość w zapłacie alimentów przez oskarżonego na skutego uchylania się od obowiązku alimentacyjnego, mającego miejsce w czasie od początku obowiązywania znowelizowanego przepisu art. 209 § 1 k.k., do końca okresu objętego zarzutem aktu oskarżenia (lipiec 2017r.), nie osiągnęła bowiem pułapu co najmniej 3 świadczeń okresowych. Z uwagi na treść przepisu art. 1 § 1 k.k. nie ma podstaw do tego aby objąć karalnością również te zaległości w zapłacie alimentów przez oskarżonego, które miały miejsce przed dniem 31.05.2017r.

Tym samym, sąd uznając iż nie doszło do wyczerpania wszystkich ustawowych znamion zarzucanego oskarżonemu występku z art. 209 § 1 k.k., wydał na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. wyrok uniewinniający. W tym zakresie wskazać należy, na marginesie że z ustalonych okoliczności sprawy nie wynikało aby doszło do narażenia małoletniego W. H. na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, co wykluczało możliwość zakwalifikowania zachowania oskarżonego jako występku z art. 209 § 1 k.k., w brzmieniu obowiązującym przed dniem 31.05.2017r. Powyższe jako niewątpliwe potwierdza również treść aktu oskarżenia, w którym nie postawiono oskarżonemu zarzutu narażenia swojego syna na wskazane powyżej ujemne następstwa alimentacji.

Na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. sąd obciążył kosztami postępowania Skarb Państwa.

SSR Radosław Gluza